

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **C.K.**

skazanego za czyn z art. 244 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 marca 2026 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z siedzibą
w Ustrzykach Dolnych

z dnia 14 stycznia 2025 r., sygn. akt VI K 176/24,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z siedzibą
w Ustrzykach Dolnych, do ponownego rozpoznania.**

Barbara Skoczowska

Piotr Mirek

Paweł Wiliński

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z siedzibą w Ustrzykach Dolnych, z dnia 14 stycznia 2025 r., sygn. akt VI K 176/24,

wydanym po uwzględnieniu wniosku o skazanie bez przeprowadzania rozprawy, uznano oskarżonego C.K. za winnego czynu z art. 244 k.k., za który wymierzono mu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł. Na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Orzeczono nadto świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 zł.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go w całości, na niekorzyść oskarżonego C.K. i zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 343 § 3, 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wadliwie sformułowanego wniosku prokuratora o skazanie C.K. za czyn z art. 244 k.k. bez przeprowadzania rozprawy i wydanie na posiedzeniu wyroku zgodnego z tym wnioskiem, w następstwie czego doszło do rażącej obrazu prawa materialnego - art. 42 § 1a pkt 2 k.k. poprzez orzeczenie wobec ww. oskarżonego środka karnego w postaci 2-letniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, mimo że wskazany przepis nie przewiduje możliwości ograniczenia zakazu prowadzenia pojazdów do poszczególnych stref ruchu bowiem obejmuje swoim zakresem także ruch wodny i powietrzny”.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z siedzibą w Ustrzykach Dolnych, do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Podniesione w kasacji uchybienie znajduje potwierdzenie w treści zaskarżonego wyroku, którym wymierzono skazanemu – zgodnie z brzmieniem wniosku o skazanie bez przeprowadzania rozprawy - środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat,

podczas gdy treść art. 42 § 1a pkt 2 k.k. (obowiązującego do dn. 28 stycznia 2026 r.) nie przewidywała możliwości ograniczenia zakazu prowadzenia pojazdów do poszczególnych stref ruchu (tu: lądowego), bowiem obejmowała swoim zakresem także ruch wodny i powietrzny.

Sąd Rejonowy w Lesku nie dokonał prawidłowej kontroli wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k., przez co nie dostrzegł, że w zakresie wnoszącym o orzeczenie w stosunku do C.K. środka karnego w postaci 2-letniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, propozycja oskarżyciela publicznego naruszała art. 42 § 1a pkt 2 k.k. Zgodnie bowiem z treścią wskazanego przepisu sąd powinien orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w razie skazania za przestępstwo określone w art. 244 k.k., jeżeli czyn sprawcy polegał na niezastosowaniu się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zawarte w zaskarżonym wyroku orzeczenie o środku karnym jest więc dotknięte rażącą obrazą przepisów postępowania, której istotny wpływ na treść wyroku jest oczywisty, jako że prawidłowe zastosowanie wymienionego przepisu skutkowałoby orzeczeniem wobec skazanego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, bez ograniczenia tego zakazu do określonej strefy ruchu. Z tych też względów, nadto mając na względzie fakt, że wydany w tej sprawie wyrok zapadł w wyniku uwzględnienia wniosku skazanego o skazanie bez przeprowadzania rozprawy, należało uchylić zaskarżony wyrok w całości i przekazać sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, w celu dokonania stosownych uzgodnień co do odpowiedniej części wniosku dotkniętej uchybieniem.

Dostrzec przy tym trzeba, że od 29 stycznia 2026 r. zmieniono przepis art. 42 § 1a, w tym m.in. z jego treści wyeliminowano występki z art. 244 k.k., do którego odwołanie wprowadzono z kolei w treści art. 42 § 3 k.k., przewidującego obligatoryjne dożywotnie orzeczenie tego środka. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd *meriti* będzie zatem zobligowany do rozstrzygnięcia wniosku z uwzględnieniem zakazu retroaktywności (art. 4 § 1 k.k.) oraz obowiązku zaliczenia na poczet środka karnego dotychczasowego okresu jego efektywnego wykonywania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Barbara Skoczowska

Piotr Mirek

Paweł Wiliński

[WB]

[r.g.]